

Sygn. akt V CSK 548/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku M.G.

przy uczestnictwie E.K. i J.K.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt VI Ca [...]/17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie M.G. od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 17 maja 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca podniosła, że w jej ocenie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w sposób wszechstronny oraz kompleksowy w celu ustalenia i wyjaśnienia

wszystkich okoliczności spornych. Dodała, że orzeczenia Sądów z uwagi na wady konstrukcyjne ich uzasadnień nie poddają się kontroli instancyjnej. Skarżąca jednak nie sprecyzowała nawet przepisów, z którymi wiąże kwalifikowane naruszenia prawa, a w konsekwencji oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Nie przedstawiła też takiej argumentacji, która wspierałaby tezę o rażących naruszeniach prawa skutkujących oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd II Instancji stanie faktycznym. W uzasadnieniu wniosku zawarte są jedynie ogólne twierdzenia polemizujące ze stanowiskiem Sądu Okręgowego.

Należy mieć także na uwadze, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Wniosek ten i jego uzasadnienie podlegają analizie na *etapie* przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania] oba te elementy muszą być przez skarżącą wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do *rozpoznania*, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Należy też przypomnieć, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalna jest polemika ze stanem faktycznym. Ustawodawca wyraźnie uregulował, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi *podstawę* zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do *rozpoznania* ubocznie powołała się na nieważność postępowania, którą odniosła do zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, wskazując również na brak możliwości zgłoszenia zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego. Nie sprecyzowała

jednak, jakie zarzuty wiąże z nieważnością postępowania, a ponadto, wbrew jej twierdzeniom, odpis opinii biegłego został doręczony skarżącej i miała ona możliwość ustosunkowania się do przesłanej opinii, z czego skorzystała. Brak jest zatem podstaw, aby uznać, że postępowanie w niniejszej sprawie było dotknięte nieważnością.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw

a.ł.